

վանայ մը, զայրացած սենեկապանուհոյ մը լիրը լայնչի երեսն, և լսեցի ձենու հերէն, փռանկերէն, իտալերէն, տպանիերէն խօսքեր։ Արահի մը դարձուածքին հանդիպեցայ խափիիկ կնոջ մը։ Խցկանէ մը կ'ելնէր վերնաբամբ երգչի ձայնի մը խաղերգութիւնն։ Ես այն խցկան դէմ յանդիման գտայ իմն, վեց խորանարդ մետրի չափ վանդակ մը, մէկ կողմէն Պրոկուադի անկողին մը, միւսմէն բազմոց մը, և երրորդին վրայ վարսավիրայի հայելի մը, որմնյն մէջ ագուցիկ կոնքի մը վրայ դրուած, հաւասարակիռ ճրագի մը մօտ, որ կը տաստանէր ինձ ըսելու նկատմամբ մը։ Ինչ յիմարական գաղափար ունեցար գու յԱմերիկա ուղեռութելու։ Բազմոցին վրայ կը նշողար բոլորչի պատուհանիկ մ'ապակեղին մեծ աշքի մը նմանակ, յորում իրբեւ մարդկային աշքի մը մէջ կառուցի թիթերս, որ ակնարիկեր ինձ՝ հեգնական նշանակաւ մը։ Ես արդարեւ, այն հեղծուցիչ սենեկին մէջ քսաննեցրո գիշեր քնանալ ունենալու գաղափարն, տաղտկութեան և այրեցեալ գոտույն լերսնւթեան, և զլուխս գէշ օգոյ օրերուն որմոց ընդհարկաննեւու նախազգացումն և անհանդիսո կամ տրտում հազար մտածութեանց զրոսպիտի ասիպուէի հոն ներսն որոնալ վեց հազար միղոն միջոցի մէջ . . . Սակայն այժմիկ զիջանալն անօգուտ էր։ Նայեցայ պայտաւաներուս, որ այն վայրկեան ներուն ինձ այնքան բաններ կ'ըսէին, և ինչպէս իմ տանս յետին ողջ մնացած հաւատարիմ շուներս, փայփայեցի զիրենք. աղալեցի Աստուծոյ որ զլալ չտայ ինձ Աղոնովդրակոն ընդիրանիւմ մը գործակատարի մ'առաջարկը մերժելուս համար, որ մեկնեէնս օր մ'առաջ եկած էր զիս հրապուրելու. և օրհնենով ի սրբիս բարի և հաւատարիմ բարեկամներս՝ որ մինչև վերջին բուէն քովս կեցեր էին, իմ հայրենեացս սիրային ծովէն որորուած, քնացայ։

Շարումակեցի

ՏԱՐԵՐՔ

ԵՐԿՐԱԳՈՐԾՈՒԹԵԱՆ

ՏԵՍԱԿԱՆ ԵՒ ԳՈՐԾԱԿԱՆ

ԵՐԿԱՎԻՐԵԱՑ

Հ. ՄԱՆՈՒԵԼ Ա. ՖԱԶՈՒՐՅԱՆ

Ի ՄԻՒԹԱՐԵԱՆ ՌԻՖԵՆ